

[Poul Claussen.]

et hår ligner det, fru Y havde for nogen tid siden; og hvis hun i starten har næret nogen tvivl i så henseende, har hun ved hjælp af de udmærkede lægebøger for hus og hjem fået denne tvivl udryddet. På basis af disse udmærkede opslagsværker skal det faktisk være muligt at få sig selv til at lide af næsten alle mulige sygdomme — med den ene undtagelse, at det støder på visse vanskeligheder at stille diagnosen barsel-feber på en person af hankøn. Men fru X har altså sin opfattelse i orden, og hvad mere er: hun medbringer i tasken et tomt glas til de tabletter, som hjalp fru Y så godt, hvorfor hun ønsker et af samme slags til sig selv. Og så er der forresten kun tilbage at håbe, at lægens diagnose falder sammen med fru X's, og at hun får sine tabletter, for ellers risikerer lægen at miste hendes tillid og også hendes bevågenhed.

Der er ganske givet på dette område en masse eksempler på, at vox dei må vige for vox populi. Det er en foreteelse, der måske forøvrigt er almindelig i vor tid også på mere omfattende områder, og hvis man ikke er tilhænger af enkeltmands-diktatur — og det er jeg ikke —, må man bøje sig for disse kendsgerninger, som synes uundgåelige. Tilbage bliver så spørgsmålet, om nu også vox populi bliver tilfreds med den samfundsmæssige reaktion på kravenes opfyldelse, som dette lovforslag bærer vidne om, og dette er måske noget mere tvivlsomt.

Jeg har ikke med disse bemærkninger villet tilkendegive en afstandtagen fra det fremsatte lovforslag. Jeg ved jo, at den højtærede arbejds- og socialminister har hele den højeste sagkundskab at støtte sig til, og jeg er endda tilbøjelig til at mene, at jeg selv i den højtærede ministers sted — jeg beder undskyldte denne foranstaltige tanke — kunne have set mig foranlediget til at fremsætte et noget lignende forslag.

Angående lovforslagets enkeltheder og dets formentlig praktiske virkninger skal jeg fatte mig i korthed, alene af den grund at virkningerne i ganske overvejende grad vil afhænge af den bekendtgørelse, som lovforslaget lægger i hænderne på den højtærede minister at udstede, og om hvilken der i bemærkningerne kun findes visse antydninger. Der vil blive tale om, at et stort antal sygekasser, nemlig de, der hidtil har været mest tilbageholdende med at yde tilskud til medicin, vil få forøgede udgifter, medens andre sygekasser, især byernes og hovedstadsområdet, der har været mest ydende med hensyn til medicin, vil få nogen aflastning. Værdien af de lægerne tillagte

dispensationsbestemmelser er det ganske umuligt at vurdere. Jeg vil advare imod at vurdere dem for højt. De obligatoriske ydelser vil fremgå af den liste, der fremkommer i tilslutning til ministeriets bekendtgørelse; men i hvilket omfang kasserne vil påtage sig frivillige ydelser derudover, bliver den enkelte sygekasses sag. Jeg har opfattet bemærkningerne til lovforslaget således, at hvis en sådan frivillig merydelse vedtages indenfor en sygekasse, bliver tilskuddet i alle tilfælde $\frac{3}{4}$ af den samlede udgift, altså af samme størrelse som tilskuddet til den på listen optagne medicin. Jeg tillægger dette forhold stor betydning ved de nye bestemmelsers efterlevelse i praksis.

Endelig kunne jeg gøre en bemærkning angående tidspunktet for lovens ikrafttræden, der er ansat til 1. juli 1951. Jeg må formene, at denne frist er lovlig kort. Det voldte i 1940—41 betydelige vanskeligheder at praktisere den nugældende ordning på grund af den hast, med hvilken den krævedes iværksat. Man må erindre, at det, der forinden skal foregå, er, at samtlige landets sygekasser skal revidere deres vedtægter, og at apotekerne på deres side må have lejlighed til at tilrettelægge de nye betalingsregler, der jo i forhold til publikum skal praktiseres skarpt på datoen for lovens ikrafttræden. Jeg ville derfor finde det rimeligt, at man gav en noget længere frist, f. eks. til den 1. oktober 1951.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige mit partis støtte til en hurtig og velvillig behandling af det forelagte lovforslag.

Svend Jørgensen: Det ærede medlem hr. Poul Claussen talte om den stadigt voksende medicin hunger her i landet, og det må erkendes, at der er noget om talen. Ingen, der har med sygekassernes og de sociale udvalgs administration at gøre, har kunnet undgå at mærke, hvordan udgifterne til medicin er steget overmåde stærkt i de senere år. Når kvartalsregningerne strømmer ind, er det ikke så underligt, at de folk, der sidder i administrationen af sygekasserne rundt om i kommunerne, tager sig til hovedet og spørger: er dette nu også nødvendigt? Det må erkendes, at disse mennesker er ikke fagfolk; de repræsenterer altså i dette tilfælde det, som det ærede medlem hr. Poul Claussen før kaldte vox populi. De må bøje sig og erkende, at når den og den medicin er anvist af lægen, må den vel også være nødvendig. Men det er forbavsende at se i bemærkningerne til lovforslaget, at sygekassernes udgift alene til medicin i 1949 har udgjort 16,1 mill. kr., og jeg føler